

אילת האוניות לא יכולות להתאפק

מה הקשר בין תינוק בן-יומו, לבין אור-ניית-ענק בת מאות טונות? התשובה: השליטה, או ליתר דיוק — חוסר השליטה, על עשיית הצרכים, כשתינוק נזקק לנקביו הוא עושה בהם שימוש מייד, ללא תשובה מיקום ומצב, כך כנראה גם אונייה. כשעליה לפרוק את מיהפסולת שהצטברו בביטנה — היא מבצעת את התרגיל גם כן בלי להתאפק, לפחות — באילת.

עשרה קילומטר דרומית מאילת קיים אתר שהוא חלום: רפי וילגי. זהו מקום מקלטו של רפי נלסון, התיירים מבקרים שם. הישראלים מבקרים שם. סרטי המערב הפרוע שצולמו בישראל, צולמו ברפי וילגי. הקיצור — הכל קורה שם. רפי הגיע לכותרות לא אחת — אם בנכות הרפתקאותיו, אם בנכות שגעונותיו. בקרוב, יעמוד שוב בפני זרקור הפרסומה הפעם, על רקע משפטי.

באה וליככה. מספר נלסון: „שלושה ארבעה ימים לפני פסח הגיעה לרצועת החוף שלי זרימת רצינית מהמפרץ. קודם היא הציפה את חוף-אלמוג ושמורת-

בימניק נלסון או — א.ו.

הטבע. אתר היא הגיעה אלי וליככה לי את כל החוף. היו אצלי עשרות אנשים כשהנפט הגיע. באו בבוקר, ראו את הזר המה ועזבו באותו יום. המון אנשים חשרו בים היו אצלי וביניהם כאלה שמוכנים להעיד על כל העניין שכאבקש מהם: ד"ר אמנון רובינשטיין, חיים חפר ועמוס איי לון, ואחרים. ההתנצלויות שלי לא יכלו לעשות כלום, כי העובדה היתה ברורה: אי אפשר לבלות כאן חופשה. העניין כל כך כאב לי שהחלטתי להגיש משפט נגד האחראים לזיהום.

נלסון כבר פנה לעורך-הדין האילתי, אליהו פסקין, והשלב הראשון במישפט הוא תביעה נזיקין נגד קריצינור אילת. כשלב השני שוקל נלסון אפשרות של הגשת צו-על-תיאון נגד משרד-התחבורה על הונחת חוף אילת ונמל הנפט של אילת. „מה שהולך כאן זה אבסורד“, הוא מת-ריס, „מצד אחד הולכים ובוזים בתי-מלון ומצד שני מגדילים את נמל הנפט שהורס את בניית החוף. השלטונות הייבנים לה-בין שאי-אפשר לתפוס שתי צפורים במכה אחת: גם עיר נפט וגם עיר תיירות. אם המצב ימשך כפי שהוא, כדאי יהיה לע-צור את בניית בתי-המלון ולהפוך את אילת לעיר-נפט בלבד“, הוא אומר. **קנס סמלי.** מסביר מנהל קו קריצינור אילת, גדי כץ: „אני מרגיש כמו בן-אדם שרוצה להתפוצץ מבפנים. עושים לנו עוול משוע. מאשימים אותנו בכל העניין, וזה אינו כך. האשמים העיקריים בזיהום הם

בעלי האוניות עליהם אין לנו שליטה. „נלסון ודומיו, רצים תמיד אלינו ואפילו לא בודקים אם הוזהמה היא נפט או לא. ברוב המקרים זה בכלל לא נפט אלא מי-השיפוליים שמפליטות האוניות העוגנות בנמל האזרחי.

„המיכליות שעוגנות אצלנו שואבות את הנפט מצינור שאין בו שום סכנת דליפה ומסתלקות תוך 24 שעות לכל היותר. אר-ניות-הסוחר, לעומת זאת, אלה העוגנות בנמל האזרחי, עוגנות במקום שבועות. „כל מי שצועק לא מתעמק בהבנת המ-צב לאמיתו.

„אונייה עוגנת צריכה לרוקן את מי-ה-שיפולים בנמל, כי אם רק בלב-ים. „אך כשאונייה אינה יכולה להחזיק מעמד יותר והיא עדיין מחכה לפריקה או טעינה, היא מוכרחה לרוקן את עצמה והם עו-שים זאת כולם בסתר, מתעלמים מהחוק. הוזהמה היא שלהם ולא של נפט, כפי ש-כולם מנסים לטעון. כשתופסים אותם, מטילים עליהם קנס, אך כנראה שגם זה לא עוזר כי הקנס הוא סמלי.“

זיהום בלתי אפשרי. גדי כץ, ה-יושב באילת זה 14 שנה ומנהל את קר-צינור אילת כארבע שנים, יוצא ממש ל-גידרו נוכח האשמותיו של נלסון. „ל-נו יש צוות ללחימה בזיהום-ים“ הוא אומר, „כל פעם כשמגלה זיהום, הצוות יוצא ובודק בחומרים כימיים את הזיהום. „כבר קרה לא פעם שהצוות שלנו יצא

בעקבות תלונה ושפך את החומרים הכי-מיים והחומר שנפלט, לא הגיב, זה לא היה נפט. אני מתחייב לשלוח כל פעם ש-יתגלה זיהום, חומר ממנו לבדיקה בטכניון. אשר לקביעה כי נפט ותיירות לא הול-כים יחד, אומר כץ: „זה לא נכון. הנה, ניגואה באיטליה היא גם עיר נפט וגם עיר תיירות.“

רכי חיים

נוער

ללא צנזורה

העץ הצומח ליד המדרכה שמול קפה כסית בת-לאביב, רגיל לדקירת סיכות מדי ערב-בערב. כל בעלי תיאטרון-יהושליים נועצים עליו את מודעות הפירסומה שלהם חנים אין כסף.

באחד מערבי השבוע שעבר נשא העץ על גזעו מודעה על הצגת תיאטרון המר-תף, זה מסתובב. בעל התיאטרון, מוני יקים (27) יושב בכסית ליד השולחן הקרוב ביר-תר לעץ, ושומר על המודעה שלו. לפתע נגשו שלושה בריונים צעירים והחלו לת-לוש את המודעה.

מוני נזעק ממקומו ופנה לבריונים: „למה אתם תולשים את המודעה שלי?“ „כי מתחשק לנו לתלות מודעה אחרת“, השיבו לו. „אז למה על חשבון המודעה שלי דווקא, הרי יש עוד מקום על העץ?“ בלי תשובה קרעו השלושה את המודעה המרתף ותלו אחרת במקומה.

„הצילו, הורגים אותנו!“ מוני ניסה התערבות פיזית אך לפני שהספיק להתק-רב דיו, אחזו בו השלושה ותוך שניה היה מונח על המדרכה. אחד החוץ בשע-רותיו, שני שלף מכיסו תער, שלישי הת-פרץ אל השולחן הקרוב, לקח בידו כוס קקאו קר רוקן אותה על יקים השרוע, ניפץ את הכוס ואיים בשברים החדים. כאן התעררו 10 חובשי כיסאות ונח-צו לעזרת מוני הנשחט. שולחנות וכסאות הופלו בסערה, המלצרים מיהרו לקפל את בית הקפה פנימה. על המדרכה התגוללו גופות מתכתשים והקהל צעק: „הצילו את מוני! הורגים את מוני!“

תוך דקות ספורות נשמעה צפירת מכור-נית המשטרה. שלושת הבריונים נייערו מעליהם את אנשי הבוהמה. נעלמו במעלה רחוב דיונגוף.

סמל ראשון שושני ניגש הישר אל מוני יקים, הקים והעלה אותו לניידת. אנשי כסית צעקו: „אל תגיש תלונה, מוני! אם תגיש תלונה הם עוד יהרגו אותך!“ על העץ נשארה תלויה המודעה החדשה: „מועדון צוותא מציג: נוער ללא צנזורה הצגת תיאטרון שכונת-התקווה: פרחים מ-פלטטי, בבמיווי של בצלאל אלוני.“ למרות אזהרות חבריו, לא ויתר מוני, וזהה במישטרה שניים מהמכסים באלבום הפושעים.

עתה מחכים הכל למערכה השנייה של הנוער ללא צנזורה.

המוח אלפרידה צ'יויס, אמה של אלישבע — שהקליטה את כל שיחות דיון עם בתה אלישבע מופיעה במיסדרון בית-המשפט.

הופעת הבכורה של אלישבע צ'יויס המפורסמת היתה מתוכננת לפרטי פר-טיה.

ראשונים הגיעו העיתונאים. קבוצות-קבוצות, צלמים וכתבים, ארבו הם ליד פתח היכל-המשפט בת-לאביב. העלו הש-ערות מאין תגענה האם ובתה. לא היה ספק בדבר הליווי הצמוד שייכרך סביב

„לא לצלם!“ מאיימת האם מן הספסל האחורי על הצלם המבויק לתוך פניה. אלישבע עוצמת עיניים באלגנטיות עיפה. „מה הם רוצים ממני כל אלה?“ שאלה את בתי-זודתה היושבת לצידה.

אלישבע. הילדה בת ה-28 איננה עושה דב-רים רבים ללא פיקוחה הפעיל של האם. הפעם, אירעה וריאציה: ראשונה הופיעה האם. ראשונה — ו-לבד, מוסתרת מאחורי משקפיים כהים, בי-תיסרוקת פרועה ובלבוש מרושל, המקה ומכנסה לאולם. רבים לא הכירו בדמות המרושלת את אמה, המטופחת כרגיל, של אלישבע.

דקות ספורות לפני תחילת המשפט הר-פיעה הגברת צ'יויס הצעירה עצמה. עוטה חליפת שני חלקים צחורה, שערה משוך בצניעות אחרנית, נראתה אלישבע כ-תתגלמות הילדה-יטובה-ירושלים.

בעקבותיה פסעו במהירות בתי-זודתה, וצעיר בריא ואלים מבט. סגר את התה-לוכה עורך-הדין המזדקן (72) אשר קניג. רק הבחין עורך-הדין בצלמים שצבאו על הפתח, ומייד זינק, בוריוזות מסתיעה, ל-ראש התור. „על גופתי המתה, רק אם תעברו על הקבר שלי אתן לכם לצלם אותה. לא לצלם! לא לצלם!“ קרא בקול צרוד, ניסה לכסות על עדשות המצלמות בתיקו הגדול.

באולם ישיבה אותה עת האם. כששמעה את קרבות הצילום הנערכים בחוץ, מי-הרה לשלוף מארנקת צעיף שחור אטום לחלוטין וכיסתה בו את כל חצי גופה ה-עליון. מה שבטוח בטוח.

הופעת הבכורה הפומבית של אלי-שבע בבית-המשפט נבע מהמשך ה-דיון בתביעה אותה הגיש נגדה עורך-הדין ישראל פיקל. (העולם הזה 1807). פיקל דרש חוב של 4000 ל"י מאלישבע, סכום שהגיע לו, לדבריו, עבור עריכת חוזה בינה לבין השבועון המערב-גרמני, שטרן, בפרשת סיפורי דיון. פרקליטו של התובע, עו"ד חנן חניאל, פונה לאלישבע הניצבת יציבה על הדוכן, ושואל: האם נכון כי ב-2.2.72, לאחר כת-בה בהעולם הזה על אביך, התקשרת עם

מסתתרת אלפרידה צ'יויס מתכסה בצעיף ש-חור כדי למנוע מן הצלמים לצלמה. לידה עומד דרוך שמש בית-המשפט.

מאיימת האם מן הספסל האחורי על הצלם המבויק לתוך פניה. אלישבע עוצמת עיניים באלגנטיות עיפה. „מה הם רוצים ממני כל אלה?“ שאלה את בתי-זודתה היושבת לצידה.

עורך-דין פיקל בניסיון לתבוע את העיתון על פירסום הכתבה? „שקר“, מתוזה אלישבע ועיניה רושפות מאחורי משקפיים המכסות חצי מפרצופה. התשובה: שקר, חזרת ונשנית בסי אל-י שבע עם כל שאלה נוספת שהפרקליט מציג בפניה. השופט דוב לויך מתאפק, מתאפק, ולבסוף פונה לאלישבע — באיפוק צונן: „גברת צ'יויס את לא חייבת לענות על כל שאלה: זה שקר, את יכולה גם לומר לפעמים: זו איננה אמת.“ צ'יויס הצעירה איננה מנידה עפעף. „איך התקשרת לראשונה עם עורך-דין פיקל?“ ממשיך התובע ושואל, „דרך שכן